

Ще живеят ли вечно неродените деца?

Публикувано от: Александра Карамихалева
Петък, 04 Ноември 2011г. 10:32ч.

Широко известно е, че абортите са в пъти повече от ражданията. Ако към това число се прибавят и спонтанните аборти в ранните стадии на бременността, които не се водят на отчет, картината ще стане още по-трагична. Каква е задгробната участ на починалите младенци в утробата на майките си, има ли надежда за тях, че ще се спасят? И защо Бог вдъхва живот в утробата, като знае, че там младенецът ще намери смъртта си без време? Ако Бог не прави нищо безсмислено, то какъв е смисълът от такова зачеване?

Струва ми се, че за да разберем това, ще трябва да си припомним: какъв е изобщо смисълът на зачеването на човешко същество.

Бог ни привежда към живот, за да пребъдваме в богообщение, в Божията Любов, за да постигнем спасение, сподобявайки се с Царството Божие чрез изпълнение на Божията воля, както и за да спомогнем с живота си за духовното израстване и спасението и на други хора, с които, по Божия воля, влизаме в общение. Целта на човешкия живот е да се разпространява Божият образ, да се възцарява Божието Царство на Земята.

Изпълняват ли неродените деца тези основни цели на човешкото съществуване? Могат ли те да се спасят при положение, че не им е даден шанс да се родят, за да натрупат добродетели и добри дела, да извършват подвизи, да отблъскват козните на Лукавия, да доказват верността си към Бога...?

Според св. Григорий Нисийски целта на човешкия живот е участието в Божествения живот, познание на Бога в непрестанно общение с Него. А орган за общение с Бога е

Ще живеят ли вечно неродените деца?

Публикувано от: Александра Карамихалева
Петък, 04 Ноември 2011г. 10:32ч.

“умната част на душата, а не някой от все още ненапълно развитите телесни органи”. Единението с Бога не е награда за заслуги, а е естественото състояние на здравата душа. Ето защо задгробната участ на младенците (както и на възрастните) ще се определи не от присъда за лични заслуги, а от самото състояние на човешкото естество, от това здраво ли е то или недъгаво (в духовно отношение).

Докато здравето на духовното око при възрастните зависи от начина им на живот, от това ще изцерява ли умното око на душата си или ще го уврежда, то младенците поначало не са получили заболяване и не се нуждаят от лечение и очистване, те живеят съгласно естеството си и като не вкусили от злото, никакви болести на душата не им пречат да се приобщят към светлината. “Младенецът, като неизкусен от злото и нестрадащ от какъвто и да е недъг на душевните очи, който да му пречи да се приобщи към Светлината, живее по своето естество. Той няма нужда от очистване и възвръщане на здравето, защото поначало не е приел болести в душата си” (вж. “О младенцах прежде времени похищаемых смертию” св. Григорий Нисийски)

Според митроп. Йеротей (Влахос) това учение на св. Григорий ни дава основание да смятаме, че душата на човека при раждането си не е нечиста, а чиста, че при раждането си човек е с просветлен ум и младенците могат да имат умна молитва в съответствие с образите и представите на своята възраст. “Ние вярваме, че при раждането си човек притежава чист ум, пребиваващ в просвещение и това състояние е в съгласие с естеството му. Наследството на първородния грях се изразява в това, че тялото наследява тленност и смъртност и това с течение на времето, с израстването на детето, способства за развитие на страстите които помрачават умната част на душата.” (вж. митр. Йеротей “Живот след смъртта”)

И така: макар по Божий промисъл неродените младенци да си отиват без време, нямаме основание да смятаме, че те не са живели в съгласие с човешкото естество, съгласно Божията воля и в духовно единение с Бога. “За да бъдеш в Небесното Царство, трябва да имаш това Царство в сърцето си” (архим. Рафаил (Карелин) “В аду на земли”). Нищо не ни дава основание да смятаме, че в сърцата на тези младенци не е царствал Божия мир, Божията Любов, Божията правда. Дали те ще се наредят редом с подвижниците на вярата и благочестието, дали ще са по-близо или по-далече от Бога в сравнение с мъчениците, преподобните, равноапостолните или от получилите опрощение в последните мигове от живота си като разбойника на кръста... Това никой не знае. Но ние имаме уверението на Христа, че в Дома на Отца ни има много обиталища. (Йоан 14:2) и надеждата, че Бог ще намери място и за неродените младенци, които “повече са потърпевши, отколкото да са причинили вреда” (св. Григорий Богослов “Слово за св. Кръщение”).

Бог е Любов и не желае никой да погине, а всички да се спасят. Той по своята премъдрост знае кое е най-доброто за спасението на всеки. И ако пътят към обожението на човека минава през възплъщение, то Той най-добре знае кому по колко време живот в плът да отреди: на кого няколко седмици, на кого няколко месеци или години и на кого дълголетие изпитания.

Ако според православното разбиране живота на човека започва не с раждането или с

Ще живеят ли вечно неродените деца?

Публикувано от: Александра Карамихалева
Петък, 04 Ноември 2011г. 10:32ч.

друг произволен момент, а от момента на зачатие, нищо не ни дава основание да твърдим, че нероденият не е живял. Вярно, че е бил зависим в съществуването си от майчиния организъм, но кой човек е независим? Всеки от нас и в нетална възраст, и в младенческа и в зряла не само е зависим от други хора, а е и неразривна част от цялото творение и от Бога, Подателя на живот за всичко живо.

Що се отнася до това: може ли нероденото човешко същество да упражнява личната си воля в избирането на доброто, праведното, истинното, божие? От къде идва нашата несвободност да избираме доброто? От крехкостта на тялото ни, от пространството, което обитаваме, от способността ни да действваме? Ако неспособността ни да избираме доброто зависеше от тези неща, то божие угодници нямаше да избират немощта на плътта и тесните килии, нямаше да избират подвига на стълпничеството, доброволното заключение, юродството.

Несвободността ни да избираме божие идва от страстите в плътта ни и от привързването ни към света. Следователно в нетална възраст, когато плътта е пределно немощна, а сърцето ни не се е привързало към измамната прелест на света ние, сме най-свободни да излъчяваме Божията воля, най-безпомощни и отдадени на милостта Божия сме и вероятно в най-интензивна и жива връзка с Бога.

Човек приема божествената благодат в мярата на своята възприемчивост, а тази възприемчивост не се определя от телесната му възраст и количеството добри дела, а от чистотата на сърцето му. Божият промисъл за спасението на човека се изразява не само в изтръгването на страстите от сърцето, а и в предотвратяване на вкореняването им.

Само човек не познаващ Евангелието и не укрепнал във вярата, който под "живот" разбира животът в света, а под "смърт" отхождането от света, може да бъде измъчван от въпроса:

Защо Бог отнема толкова скоро живота на невинни човешки същества?

Според християнското разбиране жив е, който е в Бога и с Бога - Подателя на живота, а мъртъв е, който сам се е отлъчил от Неговата благодат. Бог е Животът (Йоан 14:6) и извън Него е небитие, неживот.

Вярващият вероятно би отишъл по-далече и би си задал въпроса: защо Бог, Който знае бъдещата участ на всеки, дава живот на деца, които така скоро ще отзове при Себе Си? Защо изобщо се зачева човек, който нищо няма да направи на този свят, дори няма да се появи на него?

Този въпрос би бил напълно уместен, ако под "направи" разбираме да остави нещо материално, видимо в света. Но, ако под "направи" разбираме да спомогне с живота си за възцаряването на Царството Божие на земята, за осъществяването на Божията воля за спасението на погубените души, тогава може би появата на тези младенци не е безсмислена и напразна. Дори ако са живели само броените седмици в майчината им утроба, без никой дори да ги е видял.

Бог не прави случайни, безсмислени и напразни неща.

Ще живеят ли вечно неродените деца?

Публикувано от: Александра Карамихалева
Петък, 04 Ноември 2011г. 10:32ч.

Неродените деца сигурно също имат свое място в Божия Промисъл за спасението на всички, дори ако ние не го разбираме.

В своята наивност си мислим, че децата идват при нас, за да им предадем всички “ценни” знания и умения, които имаме. Но в действителност, още преди да сме научили детето си как да държи лъжицата, то вече е прекроило тотално живота ни и нас самите: преподредило е приоритетите ни, научило ни е на търпение, изтръгнало ни е от илюзията че сме център на вселената, преподавало ни е първите безценни уроци по себеотдайност, себежертвеност и по безусловна любов.

Православието утвърждава, че човекът е човек още от зачеването си. От тогава започва неговото душевно и телесно битие и неговото развитие като личност. От тогава започва и неговото влияние върху личността на другите хора.

Според А. В. Петровски като начало на формиране на новата личност може да се счита възприемането ѝ от другите съпричастни личности, след като те узнаят за съществуването ѝ. “Личността, това е индивид, чието присъствие преобразува поведението на другите хора, обогатява ги или ги ощетява” – казва той. Всяка жена, която е зачевала, ще потвърди, че от момента, в който е разбрала, че носи дете под сърцето си, в нея са започнали интензивни промени. Оставяме настрана хормоналните промени и пренастройването на всички органи и системи в организма ѝ, защото в бъдещата майка стават други, много по-сериозни и трайни промени, които касаят душата ѝ. Бушуващи чувства, една с друга борещи се мисли, сблъсък на отчаяние и надежда, страхове и радост, морална преоценка... започват душевни процеси с небивал интензитет. Каквото и решение да вземе за съдбата на заченатото си дете, тази жена вече никога няма да е каквато е била. Тя ще израсне духовно, ако над страховете и съзнанието за неизбежните неудобства надделее естествената майчина

Ще живеят ли вечно неродените деца?

Публикувано от: Александра Карамихалева
Петък, 04 Ноември 2011г. 10:32ч.

склонност да се съгласи на известни жертви; или ще повреди на душата си, ако не съумее да се пребори с егоцентризма, съмненията и страховете си. От начинът, по който ще приеме “благата вест” зависи дали ще се роди това дете или ще си отиде преждевременно, но от товарешението, което ще вземе зависи и живота ѝ за в бъдеще, и задгробната ѝ участ.

Заченатото дете, далеч преди да се роди, е и катализатор за отношенията между двамата родители. Връзката им се разпада, ако е градена на нестабилна основа или двамата още по-отчетливо и ясно ще осъзнаят, че щом са били в интимни отношения, са во веки свързани в “една плът” независимо дали са съпрузи или – не (вж. Бит 2:24; Мат 19: 5,6; Марк 10:8; 1Кор 6:16). Искат или – не, но фактът на това зачеване ще влияе на бъдещето и на двамата и на вечната им участ, а вероятно и не само на тяхната.

Зачеването на едно дете е и изпитание за вярата.

Изпитание за готовността ни да приемем Божията воля при всички обстоятелства: въпреки опасенията, че няма да се справим, че нямаме необходимите средства и битови условия, че това дете ще попречи на кариерата ни и т. н., въпреки неизбежните неудобства, въпреки разрушените ни лични планове. Изпитание за това: какво място заема Бог в живота ни, колко определяща е вярата ни в Него при вземането на решения, в делата ни.

Децата са пратеници Божии, за да ни научат на нещо, за да ни приближат към Бога. И най-малкото дете може да ни преподаде най-важните уроци на живота. Дори, ако живее съвсем малко, то може да ни разкрие, че винаги има още едно място в сърцето ни, че в живота ни винаги има място за още любов.

Ще живеят ли вечно неродените деца?

Публикувано от: Александра Карамихалева
Петък, 04 Ноември 2011г. 10:32ч.
